

Whisky blev min vej til Møltrup

- Peter Storm (66 år) fortæller sin historie til Kirsten Ørskov

Min historie starter, da jeg blev født i 1950.

Jeg er født i Lindholm i Nordjylland. Begge mine forældre havde tuberkulose (min far fik endda fjernet den ene lunge), og de var begge på sanatorium i Skørping. Derfor blev jeg og mine to mindre brødre passet - dels af min bedstemor dels af en husmoderafløser - i en periode på fem-seks år da jeg var ca. seks-syv år gammel. Da jeg blev to-tre år, flyttede vi til Odense. Min far fik arbejde hos Thomas B. Thrige, men både min mor og far måtte til stadighed tilbage til sanatoriet (denne gang ved Årup på Fyn).

Min far arbejdede om natten for at forsørge os, for min mor var for medtaget til at tage sig af os, så vi børn blev passet af en husmoderafløser, der sov hos os og sendte os i skole, og ellers sørgede for alt som en mor gør.

Jeg startede i skole og klarede mig godt. Men så skete der noget i skolen, som jeg aldrig kom over! Vi børn skulle deles i en *almindelig* klasse og en *realklasse*. Jeg fik besked på at fortsætte i almindelig skole, mens en, der hed Hans, kom i realklassen. Min far blev stik-tosset og spurgte hvorfor?! Læreren svarede, at Hans' far, der var forretningsmand, kunne hjælpe Hans med lektierne. Min far var bare arbejdsmand....

Helt fra jeg startede i skolen, skulle jeg altid skynde mig hjem, hvis nu min mor skulle have cigaretter. Selv når vi spillede fodbold, skreg hun som en stukket gris, når hun kaldte på mig, og jeg måtte afbryde kampen.

Jeg kan ikke huske, at hun nogensinde gav mig et kys eller et kram! De gik til min mellemste bror!

Da jeg var 12, arbejdede jeg som "svajer" (bydreng, red.) i et bogtrykkeri. Ham sætteren misbrugte mig, og det stod på i et års tid. Jeg turde ikke fortælle det til nogen. Der var ikke nogen, som jeg havde den slags fortrolighed til. Når jeg ser tilbage, må jeg erkende, at dette overgreb har betydet, at seksualitet for mig altid har været behæftet med utryghed.

Jeg skulle i lære som værktøjsmager, men en af mine venner fortalte, at han skulle ud at sejle og spurgte, om jeg ville med. Så kom jeg ud at sejle. Jeg syntes, det var dejligt at komme væk fra min mor. Jeg var vel ca. 20 år, da jeg gik i Aalborg og ventede på hyre. Jeg traf en som sagde, at jeg skulle prøve det norske konsulat og tage hyre på et stort tankskib.

Det var der, jeg traf min norske kone, og efter tre-fire år gik vi i land i Trondheim. Da fik jeg arbejde som vinduespudser. Vi fik en søn (Kaj) sammen og var sammen i fire år. Derefter rejste jeg hjem til Danmark igen.

Kaj var tre år, da jeg rejste. Jeg havde dengang ikke tænkt mig at skulle have nogen kontakt med ham, men hans mor ville det anderledes, og det er jeg taknemlig for i dag. Han var som barn på ferie hos mig jævnligt, og han prøvede også i 7. klasse at flytte ned til mig et halvt års tid. Men det fungerede ikke i længden. I dag er Kaj 40 år, og han og hans norske familie kommer trofast hvert år og holder mindst en uges sommerferie på Møltrup, så vi kan få indhentet noget af alt det, vi ikke når resten af året. Han har fire børn med, så der er liv og glade dage, når de er her.

Tilbage til min ungdom: Da jeg vendte hjem fra Norge, boede jeg hos min mor i et rækkehus i Odense, men samtidig drak jeg som et hul i jorden. Når jeg kom hjem og var fuld, kunne hun finde på at smide en spand koldt vand på mig, mens jeg lå og sov. Engang, da hun havde gjort det, blev jeg så vred, at jeg rejste mig og gik til angreb på hende med et strygejern. Heldigvis vågnede jeg, da politiet kom. Det var i 1979.

Så i 1981 kom jeg i alkohol-behandling på Ringgården på Fyn. Det hjalp da lidt, men efter tre måneder var jeg tilbage ved hullet i jorden! På et tidspunkt stod det så skidt til, at jeg blev indlagt med delirium og først vågnede efter fem dage.

Talrige gange blev jeg indlagt til rekreation på Dallund Slot ved Søndersø på sydfyn. Her mødte jeg Yvonne, som var der pga. en voldelig samlever.

Yvonne og jeg blev glade for hinanden, og vi boede sidenhen sammen i 22-23 år på Fyn. Da vi hver især havde brug for luft og plads, besluttede jeg mig på et tidspunkt for at flytte til Vollsmose i min egen lejlighed. Jeg fik besøg af en "hjemme-hospædagog" (Lone), som er en slags støtte-person, der hjælper dig med at få hverdagen til at hænge sammen.

En dag var jeg ikke hjemme, da hun kom. Jeg var kørt ud i skoven med en stor flaske akvavit og alle mine piller for at gøre en ende på elendighederne. Men jeg fortrød og ringede til Lone derudefra. Jeg nåede at falde i søvn – men vågnede dernæst op på den lukkede afdeling. Lone kom og besøgte mig, og hun sagde, at hvis jeg blev i Odense, ville jeg drikke mig ihjel.

Derfor rejste jeg i 2002 til Møltrup. Grunden, til at det lige netop blev Møltrup, var, at det var det eneste sted, hvor jeg kunne have min lille hund Whisky med mig. Det var en dansk-svensk gårdhund, som fulgte mig overalt, og jeg havde lovet ham, at vi skulle være sammen. Altid!

Jeg var på Møltrup i et par år og troede da, at jeg kunne styre alkoholen. Derfor fik jeg en lejlighed i Herning. Det gik godt i et par år, men derefter gik det galt med drikkeriet.

Så måtte jeg tilbage til Møltrup igen. Nu bliver jeg her, til jeg dør.

Mit arbejde på Møltrup startede med rengøring i sovebygningen i et års tid. Derefter flyttede jeg til Sinding (en landsby ca. 15 km væk), hvor Møltrup dengang havde

udflytterboliger. Whisky og jeg kørte til Møltrup hver morgen på en Puch Maxi, og hunden frøs næsten til is på de kolde vintermorgener, til trods for at jeg havde fået lavet en trækasse til ”Whisky transport”.

Efter et par år i Sinding rykkede jeg som sagt videre til en lejlighed i Gullestrup (en forstad til Herning, red.).

En tid efter flyttede Yvonne også fra Odense til Gullestrup i sin egen lejlighed.

Efter et år var jeg tilbage i druk – og jeg måtte tilbage til Møltrup. Det var i 2005. Da jeg havde fået så meget styr på mine abstinenser, at jeg var holdt op med at ry-
ste, fik jeg atter plads på rengøringsholdet i sovebygningen. Jeg har også været på gartnerholdet, hvor jeg bl.a. hjalp med at male gravsten fra kirkegården. Siden kom jeg til at fjerne blade på gårdspladsen, og det passede mig rigtig godt. Så kunne man få sig en snak med dem, der kom forbi, og man var altid velorienteret, om hvad der foregik hvor. Jeg er ret nysgerrig, siger folk....

De seneste år har jeg passet varmekædet, hvor mit job har været at holde halmfyret kørende. Der skal jo ret meget varme til, når de 16.000 kvm. på Møltrup skal varmes op. Fra halm-laden sørger et transportbånd for at en bigballe halm oprives og blæses igennem en kanal ind i kedlen i varmekædet. Når der gik en alarm (pga. lavt tryk i kedlen eller problemer med oprivningen) måtte jeg tidligere ringe til forstanderen, der tog af fære.

Peter ved fyret i varmekædet

Peter samler blade op foran Café Møltrup i Vildbjerg

Da vi i 2006 supplerede halmfyret med et træpillefyre, blev jeg i stand til – fra en computer hjemme fra min egen bolig – at kunne slå over fra halm til træpiller, så det var en stor lettelse ikke at skulle op og rode med halm i nattens løb.

Det har været spændende at arbejde sammen med medarbejdere og eksterne konsulenter for at få varmeværket til at køre, og det har været lidt af en proces for mig at indse, at jeg skal give det videre til en anden... Det er blevet for meget for mig nu, hvor jeg også bøvler noget med hjertet.

Derfor er jeg i stedet begyndt at arbejde dels i Møltrups café i Aulum, dels i caféen i Vildbjerg. Jeg kan godt lide kontakten med kunder og kolleger, og så bliver det pænt, når der bliver fejlet udenfor.

Når jeg her som 66-årig tænker tilbage på alt det her, så er mit liv ikke lutter dårlighed og ynke. Mit liv er gået godt nok. Jeg fik ikke lov til at være barn. Det var det værste. Min mor afbrød mig hele tiden, fordi jeg skulle hjælpe hende med voksne ting. Det fortsatte langt op i mit voksne liv. Derfor gjorde jeg forskellige ting for at slippe for det ansvar, der jo slet ikke var mit: Fx tog jeg ud at sejle (så kunne hun ikke nå mig), og jeg søgte med vilje en lejlighed på 4. sal, fordi jeg så vidste, at hun ikke ville komme på besøg. Hun kunne simpelthen ikke gå så langt op ad trapperne. Da hun døde i 1986, slap jeg endeligt af kroen. Da måtte jeg tage ansvar for mig selv. Jeg stoppede også med at drikke så destruktivt, efter min mor var død.

Min mellemste bror bor, så vidt jeg ved, stadig i Odense og den yngste i Langå. Vi har ikke nogen kontakt.

For få år siden døde Whisky. Det var hårdt! Jeg fik mig i stedet en kat, Potter. Han er ret sjov! Det er ikke helt det samme, men det passer mig alligevel godt, at jeg ikke er så forpligtet af en kat, som man er af en hund.

Yvonne, der er det menneske, jeg har kendt bedst, som jeg har betroet mig til og fulgtes med igennem store dele af mit liv, døde i sommer. Det kom ikke uventet, men det har alligevel været svært. Det var først, da jeg mødte hende, jeg lærte, hvad rigtig kærlighed var.

Jeg kan fortsat få lyst til at drikke. Jeg tager antabus som en hjælp til at sikre mig, at jeg ikke falder i. Desuden trækker jeg på den kognitive behandling, jeg fik på Ringgården og tænker: Hvad er konsekvensen, hvis jeg drikker? Hvad kan jeg gøre i stedet for? Og så indser jeg jo hurtigt, at prisen er alt for høj, og at jeg i stedet skal give mig til at læse, sætte mig til computeren, lege med Potter, eller noget andet. Det er også en god hjælp at have en opgave at være forpligtet på hver dag, fx at fejle blade op ved caféen. Det er hyggeligt at få en sludder deroppe!

Da jeg kom til Møltrup var jeg ikke bange for at dø! Det er jeg blevet. - Forstået på den måde, at der nu er blevet så meget at leve for, at jeg sætter pris på hver eneste dag, jeg får. Jeg er hjertesyg og ved godt, at det pludseligt kan være forbi. Men livet er godt. Jeg har omsider tilgivet min mor, og selv med tab, savn og en hård barndom, så er livet alligevel godt.

Peter bor ikke længere på boformen Møltrup, men i et lejet rækkehus nabo til Møltrup.

Følg Møltrup på Facebook:

Møltrup Optagelseshjem (officielle opslag om aktiviteter på hjemmet og gården)

Herregårdens Madbutik Møltrup (opdateringer fra butik på Møltrup, Café-bussen og Møltrups rullende Madbutik)

Café Møltrup (opdateringer fra den socialøkonomiske café i Vildbjerg)

Møltrups Is- & Kaffebar (opdateringer fra den socialøkonomiske café og slagterudsalg i Aulum)

Møltrups Netværk (beboernes side til etablering af netværk, interessefællesskaber, etc.)